

Hồi 48

Thần Công, mà chưa chịu đem áp dụng, vì phạm những tay cao thủ so tài nhau, động tác của họ nhanh nhẹn thoăn thoắt như cheo như sóc, vừa đứng đã chạy vừa nhảy tới đã thấy thụt lui, bất luận quyền chưởng phát ra, rất ít khi chạm tới tay chân địch thủ được, phần nhiều ở giữa nhau một khoảng cách tối đa độ trên dưới một thước, thoáng một cái là đã lướt qua nơi khác rồi, đừng nói gì va chạm được đến thân hình nhau.

Cho nên Âu Dương Phong tuy chuẩn bị sẵn Độc Xà Thần Công, nhưng trước sau vẫn chưa động tới, y liên tiếp dùng luôn mấy lần Cáp Ma Công, phát ra những luồng sức mạnh có thể lở núi nghiêng thành, nhưng rốt cuộc không làm suy suyễn một sợi lông chân của Trùng Dương.

Tây Độc liền thay làn khí kinh, dùng Thần Đà Tuyết Sơn Chưởng pháp, đổi ngay thể công chậm rãi của Cáp Ma Công, biến sang lối đánh loang loáng phát phiêu như gió cuốn mây vờn, luồn lỏi thoăn thoắt quay cuồng khắp bốn hướng tám phương, tấn công Trùng Dương tới tấp.

Hồng Thất Công vừa thấy đã sực hiểu ngay, lẩm bẩm một mình:

- Nguy mất, y sắp sử dụng Độc Xà Thần Công ra, chẳng hiểu Trùng Dương có hiểu được ngụ ý trong câu chuyện của mình kể, để sớm đề phòng chăng ?

Trùng Dương qua mấy hiệp giao tay với Âu Dương Phong, thấy rõ Cáp Ma Công của y, mạnh ác cực cùng, nếu sánh về sức mạnh thì ăn đứt cả Phách Không Chưởng của Hoàng Dược Sư cùng Kim Cang Quyền của Đoàn Hoàng Gia và Giáng Long Thập Bát Chưởng của Hồng Thất Công, nhưng nếu chàng dùng kinh lực của Nhất Dương Chỉ ra, khê phát tay một cái là phá được Cáp Ma Công của y ngay.

Nhưng Trùng Dương vốn là Toàn Chân Giáo Chủ, đức độ hơn người, chàng cảm thấy Âu Dương Phong luyện được công phu đến mức độ ấy, đã là một sự khó khăn đáng quý trọng. Chàng với y cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, hà tất phải sử dụng tuyệt kỹ của mình ra bề mặt đối phương tội nghiệp!

Chàng vì thế mà nương tay chẳng đánh, đến lúc thấy Âu Dương Phong biến đổi thể công, đem Thần Đà Tuyết Sơn Chưởng Pháp ra múa may quay cuồng trước mặt chàng.

Trùng Dương mỉm cười thâm nghĩ:

- Y dùng Cáp Ma Công không áp đảo được mình nên đã cùng trí định đem Thần Đà Tuyết Sơn Chưởng Pháp ra liều mạng với ta sao ? Thật đáng tức cười!

Nghĩ chưa hết ý chợt thấy Âu Dương Phong song chưởng phân hai, xia cận đến thân mình theo thể Băng Hà Ngạnh Địa (sông đóng thành băng cứng như

mặt đất), quyền bên trái chưởng bên mặt, liên tiếp tấn công bốn chiều nhanh như gió lốc.

Trùng Dương thấy thế công của đối phương lạnh lẽo khó lường không dám khinh nhờn, vội dùng ngay quyết chữ "phi" trong Thái Ất Quyền đón cườm tay của đối phương lại, đồng thời đỡ cả luân kinh lực vào bay ập đến đưa tréo sang một bên, nào ngờ Âu Dương Phong bất thành linh giương hai cánh tay ra biến quyền thành trảo, mười ngón tay tựa như mười chiếc móc sắt chộp vút vào cánh tay của chàng.

Hồng Thất Công thất thanh la lên:

- Nguy mất!

Lão ngờ là Trùng Dương thế nào cũng bị Âu Dương Phong hạ độc thủ vì Âu Dương Phong vừa rồi đã đem Độc Xà Thần Công ra áp dụng, Trùng Dương ắt trúng phải nọc xà độc té nhào chứ chẳng không.

Ngờ đâu hai bóng người vừa xoắn vào nhau, Trùng Dương buông tiếng cười lớn lên rồi tiếp theo là một tiếng "bộp!" thật to, một bóng người bay văng ra ba trượng ngoài, suýt chút nữa là lăn tuột xuống chân núi. Biến cố quá đột ngột, không những Hồng Thất Công không thể liệu đoán nổi mà cho đến Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia đều là hàng công phu nội ngoại tinh thông, nhãn quang sắc bén vô cùng, cũng bàng hoàng ngơ ngác.

Mọi người định thần nhìn lại thì thấy Trùng Dương vẫn đứng im lìm chỗ cũ thần sắc ung dung như thường, còn Âu Dương Phong sắc mặt đen bồng biến sang màu chàm đỏ, đứng sững như trời trồng, rồi giây phút sau Tây Độc quay thoát thân mình vọt chạy xuống chân núi.

Hồng Thất Công gọi giựt giọng:

- Lão độc vật! Trận này mi không đấu tiếp nữa nên bỏ chạy một mình như vậy phải không ?

Âu Dương Phong tiếng nói hơi khao khao đáp:

- Nói bậy! Độ một giờ đồng hồ sau tôi sẽ trở lên để thỉnh giáo với quý vị!

Tiếng nói vừa dứt là y đã cách xa đây hơn mười trượng, và khoảnh khắc biến dạng trong lùm cây.

Hồng Thất Công chắt lưỡi, nói:

- Bản lĩnh được như thế, mà chẳng đi theo đường phải, thật là đáng tiếc vô cùng.

Đoàn Hoàng Gia không hiểu sự việc ra sao bèn hỏi Trùng Dương:

- Vương Chân Nhân, trận đấu vừa qua là ông thua hay Âu Dương Phong thua ?

Trùng Dương cười đáp:

- Tôi chẳng thua mà y cũng chẳng bại, kể như không ai thắng ai!

Thì ra Âu Dương Phong thừa lúc cườm tay của mình và Trùng Dương chạm nhau, trong thời gian khoảnh khắc ấy lập tức đem Độc Xà Thần Công ra áp dụng ngay, mười ngón tay giương ra quét mạnh một cái, từ đầu ngón tay phát ra một luồng kinh lực kèm cả độc khí của nọc rắn, dùng chân nội lực của bản thân định đẩy nọc rắn xuyên vào cơ thể của Trùng Dương, thủ pháp của y lạ lùng khéo léo tựa như một nhạc sĩ nhà nghề đang rung tay trên phím đàn vậy.

Nhưng Trùng Dương đâu phải là nhân vật tầm thường, chàng vừa thấy Âu Dương Phong vươn trảo định chộp, chàng chợt nhớ đến câu chuyện phiếm Hồng Thất Công đã kể trong đêm, liền sáng ý biết ngay, lập tức vận cương khí áp dụng Thái Âm Thần Công ra bố trí khắp cơ thể, chờ cho ngón tay của Âu Dương Phong vừa chộp đến, chàng liền phát mạnh tay áo vào mười ngón y của đối phương kêu "bùng" một tiếng!

Luồng chỉ lực của Âu Dương Phong vừa xuyên ra đụng phải tay áo của Trùng Dương, cảm thấy tay áo của đối phương cứng như sắt nguội, khiến cho chân lực độc khí vừa tuôn ra, bị dội mạnh và quay ngược trở về cơ thể, mười ngón y cảm thấy đau đớn như bị gậy lia.

Trùng Dương lại thuận thế tay hữu thổ ra dùng ngay Nhất Dương Chỉ điểm nhẹ lên ngực của Âu Dương Phong. Nếu Trùng Dương chẳng nương ấy cái điểm ấy chàng dùng đủ tám phần kinh lực, thì sức mạnh của Nhất Dương Chỉ sẽ lập tức hủy nát trái tim của Âu Dương Phong và một đời Tây Độc cũng chẳng còn sống đâu để xưng hùng.

Nhưng Trùng Dương vốn lòng nhân hậu, nên chàng chỉ phát ra có ba phần kinh lực, đẩy nhẹ trở ra.

Âu Dương Phong liền mất ngay tự chủ, bị tung bổng lên ba trượng cao, Tây Độc có trí linh biến hơn người. Y biết rõ Nhất Dương Chỉ của đối phương không phát ra thì thôi, nhưng một khi đã phát ra thì uy lực vô cùng, sức mạnh của chỉ kinh có thể duy trì giữa khoảng không độ một tuần trà thời gian, nếu mình bị tung lên mà để rớt trở xuống thế nào cũng còn độn ngay dư lực của Nhất Dương Chỉ thì tánh mạng khó mà bảo toàn, bị thương cũng chẳng nhẹ.

Y vội lật mình nhào trái luôn hai lượt giữa không trung bay vượt ra ngoài ba trượng, rớt lên một tảng đá lớn cheo leo ở vực núi, hai chân vừa chấm đất thì lòng ngực cảm thấy nóng buốt như lửa đốt.

Âu Dương Phong hiểu ngay, hại người chẳng được và trở lại hại mình. Xà Độc Thần Công của y bị đối phương hất trả lại, độc khí đã chui lòn vào buồng phổi nếu chẳng kịp thời tìm một nơi ngồi yên vận công để bài tiết xà độc ra ngoài, thì trong vài giờ đồng hồ mạng sống sẽ chẳng còn!

Nên Tây Độc không dám nói chuyện nhiều, bèn tung mình chạy đi một mạch như bị ma đuổi.

Hồng Thất Công thích chí cười lên sằng sặc nói:

- Lão độc vật bị té lộn mèo một cái cũng khá nặng đấy, cuộc so tài trên đỉnh Hoa Sơn đã qua ngày thứ năm, còn một ngày rưỡi thời gian nữa, chúng ta định tiêu khiển bằng cách nào đây ?

Trùng Dương mỉm cười đáp:

- Đợi một chút Phong huynh lên đã. Độ vài giờ đồng hồ sau y sẽ trở lại qua trận so tài kỳ rồi, bản đạo chợt nghĩ ra một ý kiến mới!

Hai giờ đồng hồ sau Âu Dương Phong từ dưới núi thất thểu đi lên, thần sắc hết sức tiêu tụy.

Hồng Thất Công cười thâm trong bụng:

- Mi mong hại Trùng Dương giờ đây bụng làm dạ chịu, bị một trận như vậy cho đáng đời, đúng là quả báo nhãn tiền.

Quả không ngoài sở liệu của Hồng Thất Công, Âu Dương Phong sau khi hứng phải ngọn Nhất Dương Chỉ, sợ e xà độc khí công nhập vào tim vội chạy vòng ra sau núi tìm một nơi thạch động kín gió xếp bằng ngồi xuống ngay, vận lấy bốn nguyên chân khí trong cơ thể, tuần hành một tiểu chân thiên, rồi mưa ra vài bùm máu tươi, mới bài tiết được xà độc ra khỏi cơ thể, nhưng vì qua một lần chịu đựng như thế, chân nguyên khí đã tổn hao rất nhiều!

Khổ nỗi lòng y cứ canh cánh mãi quyền Cửu Âm Chân Kinh nên tinh thần vừa hơi khôi phục, lập tức trở lại đỉnh Hoa Sơn ngay.

Hồng Thất Công cố ý làm khổ y nên nói:

- Lão độc vật, trận này thì tới phiên mi so tài với Hoàng Dược Sư vậy!

Âu Dương Phong cặp mắt trắng dã, nguyệt Hồng Thất Công một cái.

Trùng Dương vội lên tiếng:

- Thất huynh, bản đạo thấy chẳng đánh nhau nữa làm chi, Âu Dương Sơn Chủ với Hoàng Dược Sư đều là anh hùng một cõi, tài nghệ ngang ngửa như nhau, dù có đấu ba bốn trăm hiệp cũng công phân định hơn thua được, hà tất phải đấu nhau mất công ?

Bản đạo đã có một chủ định mới. Phong huynh hãy nghỉ ngơi một hồi, rồi sẽ nói.

Âu Dương Phong tuy lòng rất âm độc, nghe Trùng Dương nói thế cũng thấy cảm kích vài phần, vì vừa rồi mình mới vận khí bài độc, chân nguyên khí đã bị tổn hại quá nhiều, nếu giờ đây mà cùng với Hoàng Dược Sư ra tay giao đấu, chắc hẳn là phải bại, lại càng mất mặt hơn nữa. Trùng Dương đã đỡ lời cho mình như vậy, thật chẳng gì hay hơn.

Hoàng Dược Sư thắc mắc hỏi:

- Vương Chân Nhân ý kiến của ông như thế nào xin nói toạc ra, đừng để tôi suy nghĩ mệt trí không chịu được ?

Trùng Dương cười nhẹ và nói:

- Phương pháp của tôi trong trận so tài này có phần đặc biệt, chúng ta hãy dùng cách đấu Ngũ Quốc Giao Binh thật là tiện lợi.

Hồng Thất Công ngạc nhiên hỏi:

- Trong tuồng hát thì có "Lục quốc phong tướng" Chớ làm gì có Ngũ Quốc Giao Binh ?

Trùng Dương đáp:

- Ngũ Quốc Giao Binh theo ý tôi nói là chúng ta năm người án theo phương vị Ngũ hành, cùng ngồi xuống mỗi người chiếm lấy một phương vị rồi dùng nội công kinh lực giao kích lẫn nhau, người nào bị di động kể như đã thua phải bị loại ra khỏi vòng đấu.

Cách so tài như vậy rất hợp với lẽ công bằng chẳng ai có thể dùng thủ pháp khác được và còn một điểm đặc sắc nữa là không hạn định một người đấu với một người mà có thể hai đấu một hoặc ba đấu một, thậm chí cũng có thể bốn người công kích một người, đây là điều kiện thứ nhất, còn điều kiện thứ hai là mỗi người đều có thể tự lựa chọn đối thủ của mình thích đấu với ai, cứ cùng với người ấy giao tay, muốn trợ giúp người nào cứ tự tiện trợ giúp người đó, cách đấu như thế quý vị có tán thành chăng ?

Trùng Dương vừa nói lời thì Hồng Thất Công đã la to:

- Hay quá! Cách đấu ấy rất mới lạ và thú vị vô cùng!

Hoàng Dược Sư, Đoàn Hoàng Gia, Âu Dương Phong cũng chẳng có ý gì khác, mọi người đồng loạt tìm vị trí thích đáng ngồi xuống đất.

Trùng Dương tài cao mật lớn, ngang nhiên ngồi ngay trung ương chiếm lấy phương vị "Mậu Thổ".

Hoàng Dược Sư thì ngồi về hướng Đông vị trí Ất Mộc, cách xa Trùng Dương trên dưới độ một trượng.

Còn Hồng Thất Công lại chiếm lấy phương Bắc vị trí Quý Thủy.

Âu Dương Phong thâm nghĩ trong lòng:

- Lão ăn mày luôn ủng hộ lão mũi trâu, đáng lý phải ngồi gần Trùng Dương mới đúng, tại sao lại ngồi ra xa thế kia ?

Trong lúc y còn đang hồ nghi thì Đoàn Hoàng Gia ngồi xuống hướng Nam chiếm lấy phương vị Bích Hỏa, cách Trùng Dương và Hoàng Dược Sư cũng độ một trượng xa.

Âu Dương Phong đành ngồi ngay vào phương vị ngũ hành còn lại tức là hướng Tây vị trí của Canh Kim.

Năm người vừa vắn sắp thành một trận thế ngũ hành hình dáng như một hoa mai năm cánh.

Trùng Dương hít mạnh vài cái để điều động chân khí, xong liền nói:

- Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi!

Chàng ta vừa dứt lời thì Âu Dương Phong, từ nãy giờ vận đầy kinh lực của Cáp Ma Công hờm sẵn, bèn kêu lên một tiếng "cốc!" thật lớn, song chưởng đồng lượt vung ra đẩy mạnh về hướng Trùng Dương, kinh lực phát ra mạnh như núi nghiêng đá trút.

Tây Độc vẫn không thấy mảy may nhớ đến ơn Trùng Dương đã nương tay cho mình lúc nãy, mà vẫn một lòng quyết giết cho được Trùng Dương để đoạt Cửu Âm Chân Kinh, cho nên vừa ra tay y đã dùng ngay Cáp Ma Công lợi hại để tấn công Trùng Dương.

Trùng Dương không một chút bối rối ngồi xếp bằng im lìm trên mặt đất, thần sắc vẫn ung dung như thường, sức mạnh của Cáp Ma Công vừa áp tới, Trùng Dương không cần dùng Nhứt Dương Chỉ ra đối phó mà chỉ dùng Thái Ất Thần Công sẽ phát tay áo phát ra một luồng lực đạo đón lại, hai luồng chân khí nội gia vừa chạm nhau tức thì "bùng" lên một tiếng.

Trùng Dương vẫn y nhiên bất động, trái lại Âu Dương Phong bị sức dội của Thái Ất Thần Công thân hình y khẽ lão đảo ngửa ra sau.

Âu Dương Phong vội dùng ngay "Thiên Cân Trụ" thân pháp trầm mạnh thân hình xuống đất mới gượng lấy lại được thăng bằng, tuy thế, y đã khiếp hãi đến mồ hôi lạnh toát ra.

Âu Dương Phong sợ e Thái Ất Thần Công của đối phương càng lúc càng lợi hại thêm thì y sẽ không làm sao chịu đựng nổi và thế nào cũng mất mặt tại chỗ với chúng anh hùng.

Thời may, lúc ấy Hoàng Dược Sư bỗng phát động thế công, phát ra một luồng Phách Không Chưởng Lực, tấn công vào sau lưng của Trùng Dương.

Võ công của Hoàng Dược Sư đặc sắc tự tạo thành một phái riêng biệt không giống ai, Phách Không Chưởng của chàng khác hẳn với Phách Không Chưởng của các võ gia thường, tác động của song chưởng tuy chậm chạp, nhưng kinh lực phát ra có một sức mạnh lợi hại vô biên.

Trùng Dương vừa đỡ hết Cáp Ma Công của Âu Dương Phong trở ra thì chợt cảm thấy phía sau lưng có một luồng lực đạo bay áp tới.

Chàng lập tức xoay luồng Thái Ất Quyền Công trở ra phía sau đón ngay luồng Phách Không Chưởng của Hoàng Dược Sư, chỉ nghe "bùng" một tiếng, nhưng thân hình hai người vẫn y nhiên bất động.

Âu Dương Phong thấy Trùng Dương đang bận chống đỡ với luồng lực đạo của Hoàng Dược Sư, tưởng có thể thừa cơ hội đánh ngã Trùng Dương được,

bèn "cốc!" lên một tiếng thật lớn, lại đẩy Cáp Ma Công ra tấn công Trùng Dương.

Trùng Dương trong cái thế gọng kìm giữa hai người vẫn không chút bối rối, chiếc tay áo bên trái phát mạnh trở ra một luồng Thái Ất Chân Khí đón ngay làn Cáp Ma Công của đối phương lại, duy một phải chống với hai nhưng công lực của chàng không chút suy giảm.

Lần này, Âu Dương Phong đề phòng nên vừa bị sức dội của luồng Thái Ất Huyền Công đá dội lại, y dùng ngay Thiên Cân Trụ động mạnh bàn tọa xuống đất, gượng vững thân mình.

Âu Dương Phong vừa định dùng Cáp Ma Công để tấn công nữa thì Hồng Thất Công đã quát to lên:

- Lão độc vật, hãy đỡ nè!

Giọng nói, tay đã dùng ngay thế "Kiến Long Tại Gia" trong Giáng Long Thập Bát Chương, vù ra một luồng chưởng lực, nhằm ngay bả vai Âu Dương Phong bay vèo trở xuống.

Âu Dương Phong thật không thể ngờ lúc này Hồng Thất Công lại ra mặt hỗ trợ Trùng Dương nên tìm ngay mình mà tấn công, nư giận của y không khỏi trào sôi lên, đầu liền xoay chiu luồng Cáp Ma Công đánh thẳng vào người Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công vẫn an nhiên như núi Thái Sơn, liên tiếp đánh ra ba chưởng nhanh mạnh như sóng thần ầm ập xô đến tấn công.

Âu Dương Phong chỉ còn cách cố sức chống đỡ thôi.

Bên kia Trùng Dương cùng Hoàng Dục Sư vẫn ngang ngửa không ai thắng ai.

Thì ra Hoàng Dục Sư từ mấy năm nay cư ngụ trên Đào Hoa đảo, gia tâm nghiên ngẫm khổ luyện võ công rất tinh thuần, nên công lực của y thâm hậu không kém sút Trùng Dương bao nhiêu.

Phách Không Chương của chàng phát ra kinh lực, chưởng phong không phải chỉ phát ra rồi thu ngay lại như võ thuật bình thường mà đặc biệt ở chỗ lúc ban đầu lực đạo tuy có phần chậm chạp nhưng càng lúc càng trầm mạnh thêm lên, có thể duy trì đến thời gian ba bốn tuần trà.

Trùng Dương lúc ban đầu không biết rõ võ công của Hoàng Dục Sư lại đặc kỳ như thế nên suýt chút nữa phải nguy về y.

Khi lần thứ nhứt Hoàng Dục Sư dùng Phách Không Chương tấn công phía sau lưng thì Trùng Dương đã dùng ngay Thái Ất Thần Công đón lại.

Nhưng Thái Ất Huyền Công phải vận dụng chân khí ở dưới Đôn điền phát ra tuy mãnh liệt nhưng kinh lực không thể duy trì lâu được, nên chàng sau khi phát

ra Thái Ất Huyền công để chống lại Phách Không Chương song lập tức phải thâu trở về.

Nào ngờ trong thời gian chớp nhoáng ấy, thì Chương kinh Phách Không của Hoàng Dược Sư bỗng gia tăng thêm cường lực, đánh vút vào người Trùng Dương.

Nếu gặp phải người khác với lỗi tấn công bất ngờ không kịp phòng bị ấy, thì nếu chàng bị đẩy lui bất lộn nhào ra ngoài vòng đấu, thì ít nhất cũng bị loạng choạng hai lượt và phải xê dịch khỏi vị trí đang ngồi một vài tấc.

Nhưng Trùng Dương trí cơ ứng biến như thần, ngọn chương kinh của Hoàng Dược Sư vừa chạm vào cơ thể, chàng lập tức phát giác ra ngay, vừa lúc chàng mới đẩy bật luồng Cáp Ma Công thứ hai của Âu Dương Phong trở lại, uy lực của Thái Ất Huyền Công vẫn còn chưa kịp thâu triệt về, chàng liền thuận tay xoay luồng nội lực trở lại phía sau đón ngay luồng chương phong Phách Không của đối phương lẹ trong chớp nhoáng.

Nội công của Trùng Dương đã luyện đến mức tinh kỳ, bấp thịt trong châu thân có sức co giãn tùy theo phản ứng của cơ thể, nên sức chương của Hoàng Dược Sư vừa chạm vào người của Trùng Dương y chợt cảm thấy thân hình của đối phương như hòm vào bên trong, và chương lực của y vô hình trung bị hóa giải đầu mắt.

Hoàng Dược Sư thấy chương thứ nhứt không trúng, liền nhanh nhẹn tấn công tiếp chương thứ hai, nhưng Trùng Dương lần này đã có kinh nghiệm, hai tay áo phân thành tả hữu hai bên phát ra đón lại, tay áo trái phát ra luồng Thái Ất Công ngăn chặn Phách Không Chương của đối phương, ngón tay bên bàn tay mặt xia thẳng ra, một dất, một dẫn, tức thì có một làn cương khí vô hình, xoi thẳng vào Thái Dương huyết của Hoàng Dược Sư.

Hoàng Hoa Đảo Chủ thật không thể ngờ đến Trùng Dương lại có thể một lượt phát ra Thái Ất Huyền Công mà còn kèm theo cả kinh lực Nhất Dương Chỉ, không khỏi hốt hoảng giật mình.

Nhưng may là bản lĩnh của y không phải tầm thường, lập tức cúi thấp thân mình xuống sát đất, đảo tròn nửa vòng để tránh, sau đấy đẩy ra một chương Phách Không đón lấy kinh lực của Nhất dương Chỉ lại.

Nhưng Nhất Dương Chỉ là một công phu trấn môn của Toàn Chân Phái, lợi hại và khác biệt hơn Thái Ất Thần Công rất nhiều nên dù Hoàng Dược Sư kịp thời vung chương đón được, nhưng kinh lực Nhất Dương Chỉ vẫn xuyên qua Phách Không Chương và suýt chút nữa là Hoàng Dược Sư bị ngã chúi mặt trên đất.

Trong cái nguy hiểm chỉ còn xê xích trong đường tơ kẽ tóc ấy, thì Đoàn Hoàng Gia liền phát ra luồng Tiên Thiên khí công của mình để ám trợ Hoàng Dược Sư.

Nguyên là từ nãy giờ tứ Bá đã trước sau ra tay giao kích lẫn nhau, chỉ có Đoàn Hoàng Gia ngồi im quan sát trận đấu và chưa phát động thế công cùng ai cả. Ông vốn là con người trầm tĩnh cực đoan, vẫn tích tiềm lực chân khí, định bụng thử sức với Hồng Thất Công và Hoàng Dược Sư để xem công lực hai người ra sao ?

Nhưng vì Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong đối công nhau, còn Hoàng Dược Sư thì đang bận giao phong với Trùng Dương thành ra ông là người không có địch thủ để thử tài.

Đoàn Hoàng Gia vốn cũng có thể tham gia vào vòng chiến, nhưng trên danh nghĩa một Hoàng Gia, quyết không khứng đấu hai lấy một, nên tạm thời làm kẻ bàng quang mà chẳng ra tay, chợt đến lúc thấy Hoàng Dược Sư bị thọ khổ vì Nhất Dương Chỉ, tình thế có phần nguy ngập, Đoàn Hoàng Gia chẳng cần suy nghĩ thiệt hơn, tay trái liền phát ra ngay một ngón Tiên Thiên Công lực, hậu kích vào lưng của Trùng Dương.

Tiên Thiên thần công của Đoàn Hoàng Gia so với Nhất Dương Chỉ của Trùng Dương tuy có phần khác biệt, nhưng công dụng mừng tợng như nhau vì Tiên Thiên công lực cũng dùng ngón tay để phát ra, và Tiên Thiên Công của Đoàn Hoàng Gia không phải do sư phụ là Ngọc Động Chân Nhân truyền dạy, mà chính do trí thông minh của cá nhân ông lãnh ngộ ra vậy.